

откривена обрнутим редоследом. А. Амфитеатров је писао: "Проучавајући историјат настанка Првог Медицејског преписа (који је откривен други по реду - А.Ф.)... немогуће је не приметити да се понавља легенда која је 80 година раније окруживала препис Никола Николија... Опет је на сцени северни манастир, опет неки тајанствени безимени монаси. Неки немачки калуђер папи Лаву X доноси првих пет глава "Анала". Папа у одушевљењу наводно калуђера одређује за издавача дела. Калуђер одбија изговарајући се да није довољно писмен. Речју, диже се из мртвих легенда о налазачу другог Медицејског преписа (који је први пронађен - А.Ф.), херсфелдском монаху... Легенда каже да је посредник у трговини био... Арчимболди... Ипак, Арчимболди ни једном речју није поменуо те околности, иако је Лав X - наводно преко његових руку - за рукопис платио 500 цекина, тј. 6000 франака, што је, по тадашњој вредности новца, био цели иметак. Ти вечни тајанствени монаси без имена, порекла и пребивалишта, за Гошара су настављачи фалсификаторског система који је покренуо Пођо Брачолини. Њих нико никада нити види нити зна, али данас један од њих доноси из Шведске или из Данске изгубљену декаду Тита Ливија, сутра други из Корвије или Фулде Тацита итд., због нечега увек с далеког и тешко доступног севера и увек баш с оним пртљагом који се тражи и који недостаје на књижном тржишту века" [357, стр. 374-382].

Проучавање преписке Пођових пријатеља не разјашњава све те проблеме. Аутори писама или сасвим прећуткују налазе, или наводе контрадикторне верзије. "Бејл приповеда (XVIII в. - А.Ф.) да је папа Лав X толико желео да нађе недостајућа Тацитова поглавља, да је за њих обећао не само новац и славу, него и опроштај грехова. Зар је онда чудно што су похитали да их нађу? Дакле, оба дела Тацитовог кодекса су тајанственог порекла. Гошар, по јединству таме и легенде који их окружују, претпоставља да су оба истог порекла и из исте породице: да су изашли из римске радионице Фирентинца Пођа Брачолинија" [357, стр. 374-382]

Гошар и Рос наводе податке који показују Пођову изузетну способност преображавања (на основу његових сопствених књига). За Пођа је латински матерњи језик. "Он и не пише другачије него на латинском, и како пише! По еластичности подражавања то је Проспер Мериме XV века... Кад читалац пожели, Пођо је Сенека, Петроније, Тит Ливије; као камелеон речи и духа он пише као било ко..." [357, стр. 385]. Анализа Тацитовог текста показује озбиљна разлижења ауторових погледа на историју и географију староримске државе с данас прихваћеном традиционалном верзијом. "Огромни списак противречности наводи и Гастон Боасје... Навевши мноштво грешака (да ли грешака? - А.Ф.), које није могао учинити Римљанин из првог века, Гошар указује на оне међу њима које у аутору разоткривају човека с погледом на свет и традицијом из XV века" [357, стр. 387-390]. Ми овде не наводимо списак тих "промашаја", који се, као што већ погађа читалац ове књиге, при пажљивијем посматрању могу показати, не као "промашаји", него, напротив, као сведочанства аутентичности Тацитове "Историје", уз услов преношења описаних догађаја у Средњи век.

Гошар и Рос су открили довољно јасне трагове, који, по њиховом мишљењу, говоре о фалсификату. "У Лондону је он (Пођо - А.Ф.) живео веома се преваривши рачунајући на Бофорову дарезљивост... Године 1422... Пјеро